

MICHEL VAEREWIJCK

Fotograaf

Fotografie is per definitie nostalgie. Op het moment dat je een foto neemt, is hij verleden tijd. In mijn vrije werk gebruik ik de vroegste fotografietechniek waarbij platen uit glas of metaal lichtgevoelig gemaakt worden met chemische producten en vervolgens blootgesteld worden aan licht en ultraviolet. De technieken zijn 160 jaar oud maar even relevant als verf voor een hedendaagse schilder. Ik wil de emotie en sfeer van het onuitgesproken bespelen en via deze techniek lukt mij dat best.

Een klein deeltje van de realiteit, meer kan een foto niet tonen. Daarom wil ik niet dat mijn vrije werk een letterlijk beeld is. Ik wil verhullen en abstraheren. Als ik een beeld kan maken waarvan ik het gevoel heb dat het klopt in de vorm én dat het een emotie kan weergeven die breder gaat dan mijn persoonlijke gevoel, dan ben ik blij. Als een mens die mij of de situatie niet kent, toch geraakt wordt.

Waar ben ik eigenlijk mee bezig geweest? De volgende expo *Feuilles mortes* is gebaseerd op mijn twintig jaar oude fotoarchief rond intimiteit. De reden waarom ik begon te fotograferen, denk ik, was om bepaalde kostbare momenten van intimiteit te proberen bewaren. Operatie mislukt, natuurlijk. Omdat intimiteit zo vergankelijk is. Het is wat Japanners in de wabi sabi omschrijven als kijken naar de vallende kersenbloesemblaadjes. Het zijn niet de bloesems aan de boom, het zijn niet de bloesems op de grond, het is het moment dat ze neerduwelen dat zo mooi is. Dat moment, dat blijf ik zoeken.

Intimiteit is een verbinding in de kwetsbaarheid. Het is het moment dat je het harnas aflegt, de deuren wagenwijd openzet voor iemand anders. Hoe onvoorwaardelijker dat gebeurt, hoe mooier. Zo'n band zou ik met iedereen willen. Maar ik werk er het hardst aan met mijn dochter. Haar geboorte heeft mij meer in het leven zelf geplaatst. Ik ben nu meer deelnemer en minder een observerende buitenstaander dan vroeger.

Mijn betovergrootvader was een pionier in de fotografie. Maar voor zichzelf maakte hij weinig foto's, net als mijn overgrootvader en mijn grootvader die de foto-en optiekzaak hadden overgenomen. Maar alles samen heb ik wel een kist vol met foto's geërfd. Hun verhalen en foto's geven mij houvast. Op de kaartjes rond de foto's staat eerst alleen *Maison Respen, comptoir de photographie*. Maar op het moment dat Kodak op de markt komt en ze dus flinke concurrentie krijgen, staat er ineens *comptoir de photographie et électricité* op. Ook zij hebben zich moeten heruitvinden, net als de huidige generatie professionele fotografen.

Foto's zijn ankerpunten in je persoonlijke geschiedenis. Door ervoor te zorgen dat het beeld los van de inhoud ook een mooi object is, geef je die meer overlevingskansen. Dat vertel ik als ik in scholen ga spreken en met een klas een foto maak. Ik wil die jongeren vertellen dat het bewaren van hun eigen afbeeldingen belangrijk is, voor hun kinderen en kleinkinderen. Ze maken duizenden foto's met hun gsm, maar als die kapot is, zijn de foto's weg.

Toeval is noodzakelijk in mijn leven. In de oude fototechniek bepaalt toeval veel. En ze geeft meerwaarde. Ook in het leven is toeval een toegevoegde waarde. Maar steeds meer regeltjes sluiten risico en dus toeval uit. Veel mensen krijgen bijvoorbeeld vandaag informatie *on demand*. Dan kiezen ze, logisch, voor wat ze kennen. Maar dan ontzeggen ze zich zoveel mogelijkheden en kansen. Toeval is belangrijk voor zelfontplooiing. Maar ik zit, als fotograaf, in een luxepositie. Ik leef per volmacht. Mijn job laat me toe om vanachter mijn camera nieuwe mogelijkheden te ontdekken.

Michel Vaerewijck (49) is kunstfotograaf en werkt ook voor magazines als Nest, Knack Weekend, etc. Hij maakt in zijn eigen atelier op bestellingen kostbare portretten met trage en oude technieken. In galerie C41 exposure brengt hij 'Feuilles Mortes', een interpretatie van 20 jaar zoektocht naar intimiteit. Elke zaterdagmiddag van 8 november tot 7 februari 2015, of op afspraak, Kronenburgstraat 41 C in Antwerpen, www.c41.be



“Als ik met een foto een emotie kan vatten die mijn persoonlijk gevoel overstijgt, ben ik blij”